



ROMANO GUARDINI (1885. – 1968.)

SADRŽAJ

1. ŽIVOT I DJELA

1. ŽIVOT I DJELA

Rodio se 17. veljače 1885. u Veroni. Kad mu je bilo godinu dana preselio se s roditeljima u Mainz. Nakon mature studirao je u Tübingenu kemiju. Nakon dva semestra prekida studij i odlazi u München na studij ekonomije. No, ni tu nije bio zadovoljan pa se seli u Berlin gdje odustaje od ekonomije te se odlučuje na studij teologije kako bi mogao postati svećenikom. 1905. započinje studij teologije u Freiburgu i Tübingenu i konačno 1910. zaređen je za svećenika. Doktorirao je 1915. s radnjom *Nauka sv. Bonaventure o spasenju*. 1917. izlazi njegovo prvo djelo pod naslovom *Der Gegensatz. Versuche zu einer Philosophie des Lebendig-Konkreten*. U njemu kritizira sve pokušaje redukcije u suvremenoj misli. 1918. izdaje djelo pod naslovom *Vom Geist der Liturgie* koje je postalo poticaj velike liturgijske obnove. To je djelce doživjelo nekoliko izdanja i po njemu je Guardini postao preko noći poznatim.

1923. postaje profesorom za filozofiju religije i katolički svjetonazor na sveučilištima u Breslau i Berlinu. Od 1932. izdaje svoje zapažene studije o raznim filozofima i literatima kao npr: Dostojevskom, Pascalu, Augustinu, Danteu, Holderlinu, Rilkeu, Platonu. 1937. izdaje djelo pod naslovom *Der Herr*. 1939. izlazi njegovo najcjelovitije djelo pod naslovom *Welt und Person*. Te je godine i bio umirovljen od nacionalsocijalista.

Guardini kritizira pojam autonomije suvremene filozofije. Postoji razlika između stvorenja i stvoritelja. Svijet su i stvari u svijetu pozvani u egzistenciju upravo radi čovjeka. Čovjek je pak pozvan u egzistenciju u zamahu prema Bogu, kao onaj koji pripada Bogu. Bog je pak stvarateljskim činom, činom poziva upravljenog čovjeku, sebe učinio čovjekovim TI. Bez tog vrhovnog TI čovjek ne može egzistirati. Kad bi mogao razoriti svoj ontički odnos prema svome božanskome TI, prestao bi biti osoba. On bi se pretvorio u čovjek-stvar. Odnos je, dakle, s Bogom kao čovjekovim Ti bitan za ljudsku osobu. Iz odnosa s Bogom proizlazi i sve dostojanstvo ljudske osobe.

Čovjek ne može egzistirati ni bez drugoga TI. Istina, osoba ne nastaje tim odnosom, ali se ona upravo tim odnosom aktualizira. To ipak ne znači da se čovjek ne dohvaća negdje izvan sebe. Poći k drugome pretpostavlja i prihvaćanje samoga sebe i to u samoći pred Bogom. Tu je iskustvo vlastite slobode, autonomije koja se od sada treba shvatiti kao teonomija. Guardini



nastoji, kao i B. Welte, novovjekovno iskustvo nihilizma ispuniti nutarnjim sadržajem. Bog susreće čovjeka u tami vlastite čovjekove ništavosti. Tu se Guardini poziva na iskustva srednjovjekovnih svetaca i mistika. Guardini je dobitnik mnogih počasnih doktorata i priznanja. Umro je nakon duge bolesti 1968.